USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudkyně JUDr. Marie Žiškové a soudce JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Brně**, se sídlem Polní 39, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2015, č. j. 30 A 41/2015 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v nesprávném způsobu doručování zásilek. Krajský soud zastavil řízení v záhlaví uvedeným usnesením pro nezaplacení soudního poplatku.

[2] Proti usnesení krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil kasační stížností.

[3] Jednou z podmínek řízení před Nejvyšším správním soudem je povinné zastoupení advokátem. Takové zastoupení se podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nevyžaduje tehdy, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo nebyl přes výzvu odstraněn, soud usnesením návrh odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[4] Stěžovatel podal svou kasační stížnost sám, aniž by byl zastoupen advokátem. Zároveň je soudu z úřední činnosti známo, že stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. U stěžovatele

je tak obecně třeba trvat na povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu, který rozhodl ve věci samé (zastavil řízení), proto stěžovatele tíží v řízení před Nejvyšším správním soudem poplatková povinnost a musí být zastoupen advokátem (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, č. 3271/2015 Sb. NSS). O ustanovení zástupce z řad advokátů stěžovatel nepožádal.

[5] Byl-li konkrétní stěžovatel v minulosti ze strany soudu nesčetněkrát zpraven o nutnosti povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, není nezbytně nutné, aby v každém dalším řízení o kasační stížnosti byl znovu a znovu poučen a vyzván k doložení plné moci pro advokáta.

[6] Stěžovatel se na Nejvyšší správní soud obrátil ve více než 1430 případech, většinou svými podáními zahájil řízení o kasační stížnosti. Soud jej již mnohokrát poučil o podmínce povinného zastoupení advokátem i o možnosti požádat o ustanovení zástupce z řad advokátů za splnění podmínek § 35 odst. 9 s. ř. s. (viz např. usnesení ze dne 20. 4. 2016, č. j. 6 As 74/2016 – 6, ze dne 16. 7. 2012, č. j. 8 As 79/2012 – 7, nebo ze dne 18. 6. 2012, č. j. 8 As 71/2012 – 7). Lze proto spolehlivě předpokládat, že stěžovatel je o této podmínce řízení i možnosti požádat o ustanovení zástupce dostatečně informován. V nynějším řízení se proto jeví neefektivní a formalistické stejnému stěžovateli opětovně adresovat výzvu k doložení splnění požadavků § 105 odst. 2 s. ř. s. Soudu je navíc z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že výzvy k doložení zastoupení adresované stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „*ping pong*“ mezi stěžovatelem a Nejvyšším správním soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců.

[7] Obdobný procesní postup volí v případě opakujících se podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není potřebné stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, neboť byl poučen v předchozích identických případech. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé jej zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. IV. ÚS 329/15, ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 479/15, ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 3841/14, nebo ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 3561/14). Uvedené závěry lze obdobně vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl Nejvyšším správním soudem poučen o této povinnosti nesčetněkrát, její existence si proto musí být nepochybně vědom. Pokud přesto podle těchto poučení nepostupuje, dokládá tím svůj zjevně obstrukční a nevážný, ba až abusivní přístup k soudnímu procesu.

[8] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. pro nesplnění podmínky řízení spočívající v povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, aniž by vyzval stěžovatele k doložení plné moci udělené advokátovi.

[9] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu